

гърбове към стената от викащи и ръкомахащи люде, за да струват път.

Така влязоха в манастирския двор. Заградили от всички страни своя любимец, тоя в чиито ръце тъй доверчиво бяха оставили съдбата си.

Горе, от чардака, крал Андрея и високите му люде наблюдаваха с почуда неவிжданата гледка. Венгерецът си спомни своите вечно недоволни и разбунтувани боляри - не бяха ли убили първата му съпруга със собствените си ръце - винаги препълнани с нови искания, със желаниа за нови придобивки... О, ако народът му бе тъй единодушен, сплетен зад гърба му, ако той можеше да разчита на неговата обич, тъй както младият български самодържец, той лесно би се справил с безкрайните размирици и коварства на графовете си. А сега трябваше да се съгласи със всички условия на българите, само за да може по-скоро да се върне в страната си и да сложи в ред опасните недоволници.

Тълпата забеляза чужденеца-гост, нададе приветствени викове, събра се под чардака, размаха ръце, кърпи, калпаци...

— Кралятинаугрите... Кралят наугрите... на знатните, мисълта преброди Идможе би аще дпреди на изникне в съзнанието на знатните, мисълта преброди народната душа: за венгерка ще женят Асена...

За две царски дъщери се бе пуснала мълвата до тогаз, на два пъти бяха идвали сватовски посолства, ала нито една от тях, нито за Евдокия - дъщерята на Никейския император, нито за Мария - дъщерята на императрица Иоланта, народът бе изпитал радостно възне-^{за}ние, или приветлива наклонност. Може би твърде близко, твърде познато бе родословието им, твърде изпъстрено с невесели спомани, Виж, венгерка... Друго беше. Дали имаше връстни дъщери вождът на кръстоносния поход?

Тази мисъл си задаваше неволно и севастокротор Александър,